

Predikan

Andra söndagen i fastan 20110320, Mariakyrkan, årg. 3

Psalmer: 438:- 690:- 611:- 445:- 441:3

Läsningar: Jes 61:1-3; Heb 11:23-27; Mark 14:3-9

Axel Fors

Kanske har ni hört Astrid Lindgrens berättelse om hur det går när Pippi Långstrump blir bjuden på kafferep? Glad i hågen går hon dit, men det blir inte riktigt som hon tänkt sig. Hon är så glad att hon inte kan bärga sig och i sin iver och glädje glömmer hon att vänta på lillturen och dessutom lyckas hon av bara farten doppa hela ansiktet i tårtan, till alla de andras stora förfäran och ilska. På väg hem från kafferepet i regnet funderar Pippi på vad det var som gick snett och varför alla blev arga. Hon hade ju bara varit så glad över att få komma, och visat just den glädjen.

Det Pippi gjorde var att gå förbi alla osynliga sociala regler som finns mellan oss människor i vår samvaro. Här i Sverige och Småland och vår kultur har vi vissa sociala regler. I en annan kultur, som t.ex. det heliga landet för 2000 år sedan, fanns det andra. Men gemensamt för alla sociala regler, som osynligt finns uppsatta, är att det inte ses med blida ögon på den som bryter dem.

I evangeliet idag är det precis detta som händer. Kvinnan går fram till själva hedersgästen och ställer till med en scen av stora mått. Kritiken låter därför inte vänta på sig. Den är massiv och kommer från alla håll. Och visst hade vi själva stämt in i den om det hade varit vårt kalas? Vilket sätt! Händelsen är så skandalös att Judas Iskariot tycker att det får vara nog med tramset och direkt efter händelsen ger sig iväg för att förråda Jesus.

Och, för all del, bryts de sociala reglerna för samvaron *bara* för att provocera, förstöra eller med flit göra andra människor sårade och arga, då är det nog ändå befogat att reagera, bli arg och kritisera.

Men när de sociala reglerna bryts av *kärlek* kan det vara en nyttig ögonöppnare och något som vi inte får glömma. Ett nutida exempel kan vara den modige klasskamraten som står upp för den mobbade, trots att det går emot allt gruppträck och mot den svenska sociala regeln om att man absolut inte får sticka ut ifrån mängden för då kan man ju tro att man är någon.

Det kvinnan i vårt evangelium gör är en handling av samma dignitet. Den öppnar ögonen på de som är på bjudningen hemma hos Simon den spetälske. Och hennes handling kan också öppna ögonen på oss. Vi som hörsammat inbjudan till festen i Guds hus just den här söndagen.

Kvinnan visar öppet vad och vem hon längtar efter, vem hon litar på mer än någon annan. Det är Jesus hon längtar efter och litar på. Hon vill visa sin kärlek till honom. Hon vet inte riktigt hur. Och därför tar hon det dyrbaraste hon har, en balsam värd en hel årslön, som hon kanske sparar till sitt eget bröllop, för att visa vilken betydelse Jesus har för henne.

Och egentligen är det kanske inte så svårt att förstå. I Johannesevangeliet tecknas bakgrunden till händelsen. Där identifieras kvinnan som Maria. Den Maria som var syster till Marta och Lasaros. Lasaros som Jesus tidigare uppväckt från döden. I det ljuset är det inte konstigt att Maria gör det hon kan för att visa sin översvallande kärlek, glädje och tacksamhet.

Det finns stora ögonblick i livet då *du* får chansen att visa din oreserverade kärlek och tacksamhet till Jesus. Sådana chanser har man inte alltid. När då tillfället ges måste man gripa det. Just det gör Maria. Det var en tid sedan Jesus var där, och hon, som anar att Jesus är Messias, förstår *också* att han är på väg mot sin död. Därför griper hon tillfället när nu Jesus är i hennes närhet, tydligare än någonsin.

Det hon gör blir en profetisk handling. Hon hade förstått mer av Jesu uppdrag, som Guds Son mitt ibland oss, än de flesta andra som var närvarande vid måltiden. Hon låter sin dyrbara olja, framställd av rotskotten på en buske som växer på Himalayas sluttningar, smörja Jesus till hans begravning. Att skälla på Maria för att hon smörjer Jesus med sin dyrbara olja är därför ungefär lika begåvat som att skälla på någon av oss för att vi sörjer, saknar och strävar efter att ge dem vi älskar som har dött en värdig begravning. Marias handlande visar att en sådan omsorg som hon kommer med, inte kommer att ges utrymme när Jesus avstår *allt*, till och med rätten till en värdig begravning, och bara några få dagar efter måltiden hos Simon den spetälske går lidandets väg för att dödas likt en laglös förbrytare utanför stadsmuren. Dö likt alla de som dör i vår värld utan att någon tycks bry sig, varje dag, utanför samhällets och världens skyddande gemenskap.

Marias handling är profetisk eftersom den visar på hur Jesus gör sig till ett med de minsta och svagaste i världen. Till ett med de som ingen bryr sig om. Han tar *alltid* parti för David. *Aldrig* för Goliat. Därför tar han också Maria själv i försvar. Och därigenom uppmanar han *oss* att ta tillfället i akt och i kärlek omvända oss från vårt eget mörker, vår egen misstänksamhet, vårt eget beräknande, vårt eget snålände för egen vinnings skull, vår egen benägenhet till gräl och splittring, och istället se honom i ansiktet. Han som dör för vår skull för att kunna ge sitt eget gudomliga liv till oss i utbyte.

Maria griper tillfället. Hon längtar efter att få göra något för Jesus. Han som gjort och gör så mycket för henne. Det Maria gör ger en väldoft åt andra. Hennes längtan visar för de andra vem Jesus är. Hennes längtan uppmuntrar de runt omkring till att oreserverat följa Jesus, precis som hon. Hennes längtan öppnar våra ögon för att livet är större än att bara vara det vi ser i världslig och jordslig mening. Mitt ibland oss vandrar en kung! Det är hela skillnaden!

Ibland kan den som är kristen få kastat i ansiktet att vi inte gör något annat än att slösar bort vår tid. Precis den kritik kvinnan möter. Vi sitter ju bara i ett hus med lustigt tak och sjunger mot en vit vägg med lite tyg på. Varför gör vi inte något vettigt? Hur ska det där kunna hjälpa någon?

Men med öppnade ögon, för den Gud som hela tillvaron vilar på, kan vi se det hela ur ett sundare och mer livsupprättande perspektiv. Vi är här, för hur ska vi annars kunna få visa vår längtan efter Jesus? Hur ska vi annars kunna visa vår tacksamhet? Hur ska vi annars kunna möta honom och få den upprättelse, det eviga liv och den kraft till nästankärlek i en hård värld som bara han kan ge?

Allt vi gör, också omsorgen om de fattiga, har sitt ursprung i något som är större och viktigare. Det är den hängivna kärleken till vår Mästare, Herren Jesus själv. Det är en kärlek som inte räknar på hur mycket den kommer att tjäna för egen del för att se om det är lönt att satsa först. Nej det är en kärlek som ger allt vad den har och kan. Det är en kärlek som är så himmelsk att den blir obegriplig om vi bara ser på världen i ett rent jordiskt perspektiv.

Att spela ut kärleken till Jesus mot kärleken till medmänniskan har man inte mycket för om vi ser till det allvar som de flesta kristna, med rätta, tar på att ge vidare till medmänniskan. Ett allvar där, vill jag påstå, en vanlig sekulariserad medelsvensson ligger i lä. Den oreserverde kärleken till Jesus ger nämligen *alltid* följdverkningar som märks för dem runt omkring. Den himmelska väldoftan sprids.

Vi kan inte smörja Jesus med en 300-denarers balsam rent konkret. Den tiden är förbi och än har inte Jesus kommit tillbaka så att vi kan få göra det på nytt. Däremot kan vi, inspirerade av Maria, och med den kraft och uppmuntran som Jesus ger både Maria och oss, visa vår kärlek mot alla de små och svaga som är Jesu egna kroppsdelar i världen, de som är hans vänner. Vi kan avstå mycket av det vi har och ge vidare till andra, till exempel genom vår fasteinsamling. Då gör vi både vad vi kan och vad vi ska.

Maria visar öppet vad och vem hon längtar efter, vem hon litar på mer än någon annan. Det är Jesus hon längtar efter och litar på. Hon vill visa sin kärlek till honom. Hon vet inte riktigt hur, så hon gör det på ett sätt som bryter normerna men tydligt visar hennes avsikt.

Och vi vet inte heller alltid hur, här i vår gemenskap i Mariakyrkan. För några dagar sedan satt vi medarbetare här i Mariakyrkan och samtalade om just det. Vad är vår längtan, för att kunna komma närmare Jesus, som gemenskap, som församling? Hur ska vi ge uttryck för den? Hur kan vi vara till för varandra som levande delar av vår gudstjänstfirande gemenskap? Maria valde det sätt som låg henne närmast. Vilket blir vårt sätt? Vilket blir ditt sätt?

Vad är vår längtan?

Bland oss i vår gemenskap verkar det ha uppstått ett slags vakum när de bönegrupper som träffats i våra hem tidigare av olika anledningar tynat bort. Här går alltså många av oss och bär på en längtan efter en nystart, ett nytt sammanhang, en ny plats att i en mindre gemenskap få samlas kring honom, som är värd all vår strävan och all vår kärlek. Vår längtan behöver få uppmuntran att komma fram i ljuset. *Jesus* uppmuntrar nu oss att, likt Maria, våga bryta de sociala mönstren! Ta mod till er och prata med varandra om vad er längtan är? Vänta inte, på svenskt vis, på att andra ska fråga dig först. Använd kyrkkaffet idag. Skulle du vilja träffas för att be tillsammans för varandra och på så vis bära varandras bördor? Eller

skulle du vilja komma samman med andra för att läsa, tala om och fördjupas i er kristna tro? Kanske längtar du efter en gemenskap där man i all stillhet och enkelhet kan lovsjunga Gud tillsammans. Kanske vill du *allt* det där? Det finns en längtan hos oss i vår gemenskap. Vi kan hjälpa varandra att formulera denna längtan!

Vad är vår längtan?

Vad vill vi med våra gudstjänster som vi firar tillsammans? Hur kan vi bry oss om varandra här? Hur ska vi våga se varandra i ögonen och ta ansvar för de nya gudstjänstfirare som dyker upp här i Mariakyrkan med jämna mellanrum? Hur ska vi ta hand om våra konfirmander, så att de här och nu får känna sig välkomnade in i den kristna gemenskapen? Vågar vi gå fram och prata lite? Vågar vi hjälpa den som är ovan vid gudstjänsten? Kanske bara med en så enkel sak som att visa var vi är i agendan? Vågar vi komma med lite uppmuntran även om det kristna livet är lite ovant? Vi kan hjälpa varandra att ta ansvar och våga!

Vi har inget att förlora! För hur långt ner vi än faller om våra försök och våra intentioner skulle misslyckas så är alltid Jesus själv längre ner! Han är *alltid* underst, för att resa oss upp, uppmuntra oss till nya tag och nya uppgifter, för att hjälpa oss att formulera vår längtan, och för att en gång föra oss, tillsammans med alla andra små och svaga i världen som fattar hans utsträckta hand, till det Guds rike, som i och med Jesus själv kommit oss så nära. Så nära oss som vatten på våra huvuden. Så nära oss som ett ord av förlåtelse. Så nära oss som ett litet bröd och en klunk vin. Så nära oss som vårt eget hjärta. Låt oss tillsammans med Maria öppna våra ögon, se hur nära Jesus är, och gripa tillfället!

Ära vare Fadern och Sonen och den helige Ande. Såsom det var av begynnelsen, nu är och skall vara, från evighet till evighet. Amen.